

Si-Tard

DELILAH

Emma Leads

Leesexemplaar

Emma Leads

Si-Tard

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2018
Copyright © Emma leads

Schilderij cover © Frank Hölsgens
Omslag vormgeving Ambilicious | Probeeld
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Ambilicious

Copyright © 2018 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-40-5 NUR 330
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

Si-Tard

*“Ik ben een mens van vlees en bloed
een druppel in de oceaan
onherkenbaar in de golven.*

*Een korrel zand in de woestijn
zo slokt de menigte mij op
raak ik telkens weer bedolven.”*

Wit licht; Marco Borsato

1

Week 1

Ze gooit de zwartleren broek en felgroene open rug blouse in het ijzeren vat, zelfs het elastiek haalt ze uit haar blonde staart en gooit het erbij. Niet veel later komt er een witgrijze walm uit. Niemand die iets ziet en de ratten maakt het niets uit. Vanavond nieuwe kleren kopen, internet is zo'n geweldige uitkomst! De felrode schoenen houdt ze stevig geklemd tegen haar borst. Die verbrandt ze nooit! Ze loopt de hal uit en als de poort in het slot valt weerkaatst de klik tussen de leegstaande fabriekshallen.

Jeetje, wat een lawaai. Ze duwt de schreeuwende wekker uit en staat meteen naast haar bed. Douchen, aankleden!

Een kwartier later draait ze voor de spiegel om haar as, de blauwe jeans omsluit haar strakke derrière en de roze blouse bedekt haar nieuwe geronde borsten. Haar blonde haren hangen als een schild over haar schouders. Ze tipt haar lippen iets aan, trekt de deur achter zich dicht en

loopt mijmerend naar het gemeenschappelijk fietshok.

Wat staat haar dadelijk te wachten? Ja, ze was blij en verrast over wat commissaris Van Son haar vertelde vlak voor ze op vakantie ging.

Zij ... teamleider van een kleine groep.

Voor Rick heeft ze geen schrik, als ze al van schrik moet spreken. Robert, dat is een zaak apart, die creep. Blij zal hij niet zijn geweest. Tja, Nicole, daar kom je zo achter. Op naar de slachtbank. De slachtbank, ze lacht om haar eigen grap. Ze hangt het slot om de stuurstang en stapt op de mountainbike.

‘Nicole, zet je fiets meteen weg. We hebben een lijk. Hier is je dienstjas en wapen. Karin Suijkerbuik en Cas Gorissen van het forensisch team zijn al ter plaatse.’ Robert gooit alles in haar handen en stapt in een dienstauto.

Jeetje, wat een boer!

‘En waar vinden we dat lijk?’

‘Dat zie je zo, waar was jij al die weken?’ Hij stuurt de auto in volle snelheid door het verkeer.

Dat ga ik jou niet aan je neus hangen ... Bruut.

‘Oh, we spelen stommetje. Je zult wel platgegaan zijn, ik heb wel gezien wat het je opgebracht heeft: de leiding en nieuwe grotere borsten.’

Zoals hij het zegt, bezorgt het haar een huivering. ‘Robert, doe normaal. Ik kan er niets aan doen dat ik de leiding heb gekregen. En ik ga voor niemand plat.’

‘We zijn er. Kom je?’

Nicole stapt zuchtend uit.

‘Is hij weer op dreef en wat zie je er mooi uit.’

‘Dank je, Karin, en Robert zal nooit veranderen.’

‘Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben. Geef hem geen voer. Binnen vind je het witte pak, schoenen en mondkap. En een elastiek voor jouw haren.’

Dat ook nog! Heeft ze hiervoor haar haren zo mooi geföhnd? Binnen twee minuten stapt ze ingepakt de slaapkamer in. Op het bed ligt een blote man, zijn handen zitten vast aan het hoofdeinde en zijn lid staat nog redelijk ferm, hij staart in de verte. Nicole sluit zijn ogen en betast zijn hals waar een rode striem zichtbaar is.

‘Hoe laat is hij gestorven, Karin?’

Ze vouwt haar map open. ‘Ik denk gisteren rond twaalf uur, maar je moet wachten tot ik het onderzoek afgerond heb.’

‘Oké, Jacobs, zijn er getuigen?’

‘Nee, rechercheur Coenen.’

‘Dus niemand heeft iemand gezien! Robert, kun jij uitzoeken wie het is?’

Hij knikt.

‘Ik wil vandaag en anders uiterlijk morgenvroeg weten wie die man is en van wie dit appartement is.’

‘Komt voor elkaar, rechercheur Coenen.’ Robert zegt dit met een gemene ondertoon.

Ze kijkt hem aan. Ik wil en ga niet reageren. Ze loopt de hal in. ‘Die camera,’ ze wijst, ‘daar wil ik de beelden van zien.’

Agent Tim Jacobs schudt zijn hoofd. ‘Ze hangen er wel, maar ze zijn nog niet in gebruik, net zoals die in de lift.’

‘Verdorie! Oké, stuur de foto’s die je wel hebt maar door naar Robert.’ Ze ziet zijn lichaam onder spanning staan. Zoals een Hyena die klaarligt voor de aanval. ‘Karin, denk je tegen het einde van de week jouw rapport op te kunnen sturen?’

'Natuurlijk.'

Nicole draait zich om naar Robert. 'Kom, Robert we gaan terug naar het bureau.'

Ze hangt net haar jas op als de deur opengaat.

'Hai, Nicole.' Ze kijkt op.

'Hallo, Laura, jeetje je haar, de laatste keer dat ik je zag had je lang bruin haar en nu...'

'Ja, een rattenkopje, was wennen maar ik vind het mij leuk staan.'

'Ik zou eerder zeggen, het staat jou lekker pittig.'

'Merci, en jij hebt een mooie voorgevel.'

Nicole lacht. 'Ja, ik ben er heel blij mee, had ik jaren geleden moeten doen. Kijk jouw opmerking is aardig, die van ...'

'Robert.' Laura trekt een grimas.

Nicole lacht hardop.

'Nicole, hij is en blijft een botte boer! Trek het je niet aan.'

'Doe ik ook niet, hij kan de boom in.'

Laura schatert het uit. 'Werk ze.'

'Oh, wacht even, Laura, ik heb hier nog een dossier van die overval een paar weken geleden.'

'Je bedoelt die bij garage Frijsinger?'

'Ja, die, digitaliseer je het even.'

'Natuurlijk, geef maar.' Nicole schuift aan haar bureau. Robert komt mokkend de kamer in.

'Heb je gezien wat Laura met haar bruine lokken heeft gedaan?'

'Ja, het staat haar leuk.'

'Nou, wat je leuk vindt.' Robert ploft op de bureaustoel die een paar centimeter opschuift. Hij tikt iets op het

toetsenbord. 'Kijk daar nou, agentje Jacobs heeft de foto's al gemaald! Zo, en doorgezonden naar jou. Ik heb dorst, moet jij ook wat?'

'Als je wilt, dan heb ik graag koud water.'

Robert schuift zijn stoel naar achteren. Net als hij staat, komt Rick binnen.

'Goedemorgen, Rick. Jongen, kom binnen en maak kennis met onze nieuwe teamleider.'

Rick kijkt eerst naar Robert die de kamer uitloopt en vervolgens naar Nicole. 'Waarom doet hij zo en waarom noemt hij mij jongen? Rare kwast.'

Nicole lacht haar witte tanden bloot. 'Je weet toch hoe hij is.'

'Je had erbij moeten zijn, toen hij hoorde dat jij het was geworden. Hij had ook gesolliciteerd. Ik ben meer dan blij dat hij het niet is geworden.'

'Ik heb zwarte koffie voor je mee genomen.' Robert zet de kartonnen beker voor hem neer.'

'Oh, dank je.'

'Hier, rechercheur Coenen.' Hij zet de beker zo hard neer dat het water eruit klotst.

Nicole sluit haar ogen. Hier moet ze maar aan gaan wennen.

2

'Pring, pring.' Verdoofd neemt ze haar mobiel op. 'Ja?'

'Nicole, we wachten op jou. Weet je niet hoe laat het is?' Ze kijkt naar het scherm en schrikt als ze ziet dat het al acht uur is.

'Smut, ik kom eraan.' Amper vijf minuten later lacht ze naar haar spiegelbeeld. Dat roze korte jasje staat haar beeldig, de halster met haar wapen is bijna niet te zien, ze pakt haar sleutels en trekt de voordeur dicht.

Vijftien minuten later zet ze haar mountainbike in de fietsenstalling en loopt het kantoor in. Karin, Rick en haar teamleden staan voor het whiteboard.

'Sorry, allemaal, ik heb de wekker te vaak op z'n mieter gegeven, even een bakkie en dan kunnen we beginnen.'

'Hier neem de mijne maar.'

'Dank je wel, Rick.' Ze nipt van de koffie en kijkt naar hem. Wat een aardige man is hij toch.

'Oké, kunnen jullie mij zeggen van wie het appartement is? Kom, mensen, licht me in?'

Rick kucht.

'Ja, Rick, wat heb je?' Hij kijkt haar indringend aan met zijn diepblauwe ogen.

'Het slachtoffer heet Roy Beckers, 51 jaar oud, vertegenwoordiger bij Acer, niet getrouwd. Gisteravond had hij een afspraak met een dame van Blue Laguna.'

'Blue Laguna, dat is toch dat exclusieve escortbureau?'

'Ja, dat klopt, maar volgens de eigenaresse had hij geen afspraak staan. Hij was wel een klant die van kinky seks hield, vertelde ze.'

'Is hij bekend bij ons?'

'Hij staat niet in ons systeem.'

'Robert, wat heb jij kunnen vinden?'

Hij staart naar Rick en hoort Nicole niet.

'Robert,' zegt ze iets luider.

Hij kijkt verbaasd op.

'Sorry, wat vroeg je?'

'Ik vroeg, wat heb jij kunnen vinden?'

'Heb niets.'

'Hoezo niets?'

'Heb gewoon niet gezocht.'

'Robert, mag ik vragen waarom je dit niet gedaan hebt?'

'Daar heb jij niets mee te maken.' Hij kijkt haar uitdagend aan. Kom maar op, mooie dame, ik lust je rauw. Mij mijn functie afsnoepen. Met je nieuwe borsten! Je zegt wel dat je niet plat bent gegaan. Ik zou je wel heel graag plat willen hebben.

De blik in zijn ogen bezorgt haar een rilling. Ze draait zich snel om naar Karin. 'Weet jij al iets meer over de doodsoorzaak?'

'Hij is gewurgd. We hebben DNA gevonden van hem

en iemand anders. Helaas, heb ik geen match kunnen vinden. Als je het mij vraagt, is het uit de hand gelopen wurgseks geweest. In de dossiers van Blue Laguna staat precies wat hij wilde van de dames en dat waren rare dingen, hele rare dingen.'

Nicole kijkt haar collega's aan. 'We moeten zoveel mogelijk te weten komen, waar woont hij, heeft hij vrienden, familie, schulden, zoek het allemaal uit.'

Met instemmend gemompel gaat iedereen aan het werk. Robert typt iets in zijn mobiel.

'Robert, we werken allemaal samen, ook al heb jij er grote problemen mee, dat ik nu de leiding heb. Dus als ik jou iets vraag, dan verwacht ik ook resultaat.'

'Wat wenst de dame?'

Haar nekharen staan overeind. Laat het niet merken, doe normaal.

'Kun jij nakijken of hij schulden heeft?'

'Doe het zelf.' Hij staat op en loopt het kantoor uit.

'Jeetje, dit is niet normaal meer.' Ze neemt achter haar bureau plaats.

'Als je Robert bedoelt, dat vind ik ook.'

Ze kijkt verschrikt op. 'Laura?'

'Ik wil je wel helpen.'

'Graag. Wil jij nagaan bij wie en hoeveel schulden hij heeft?'

'Doe ik.'

3

Week 2

Delilah rijdt het landweggetje in en parkeert haar auto uit het zicht. Heel rustig duwt ze het portier dicht. Ze kent deze omgeving en weet dat achter de hoge groene haag van zeker tien meter, een modern wit huis staat. Niets, niemand te zien. Zo heeft ze het graag. Op een paar plekken kan ze door de haag kijken, bij een minder dichte blijft ze staan.

Zo, nu begint het wachten. Ze trekt de kraag van haar regenjas hoger. Na een kwartier hupt ze van het ene been op het andere. Wanneer gaat die assistente nu naar huis? Hij wacht op haar, dat weet ze zeker. Gisteravond heeft ze hem eindelijk gevonden en hem gek gemaakt met een van haar talenten. Een afspraak was snel gemaakt.

Hoorde ze daar iets? Ja, een dichtslaande deur en daarna het tikken van hoge hakken op de trap. Een paar tellen later hoort ze een auto die start. Even geduld. Ze ademt diep. Nu, Delilah!